

Пейо Яворов

Аз сам не съм

Аз сам не съм, ни тук самси – в заключената стая.
Но кой е Той... но кой си Ти, не зная.
От самота се аз измъчвам – насаме,
кога не бъдем с тебе, както сме.

Не вярвам аз ни в дявола, ни в бога,
но тебе – да те отрека не мога.
Тъй явно шепнеш ти! Кога ли те не чух,
над мене – или в мене? – трезвен дух!

На заблуждения и разкаяния верига
в живота стъпките ми бяха – ум ги не постига;
ти от очите ми превръзката на заблужденията сне
и ги прости – но разкаянията не!

И вярвам в тебе аз, и вярвам аз в покоя
на утрешния ден – но моя или твоя?
Аз чувствавам единосьщата потайна цел
на святост и позор, на всеки земен дел.

И ето ме пак с тебе – и разбита,
душата ми пресипна да те пита:
сред мъртви светила, през будни тъмноти,
за що ти служи аз, къде ме водиш ти?

КРАЙ

Източник: Словото

Публикация

П. К. Яворов, „Събрани съчинения в пет тома“, Български писател, С.1977–1979, под редакцията на К. Куюмджиев
Набиране: Гергана Мечкова и Мартин Митов

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/7042>]